

Editorial October Issue vol.1 | 2021

Μανώλης Οικονόμου - 01/01/1970

Έχετε παρακολουθήσει ποτέ Mad Men; Από ό,τι φαίνεται, η αρχιτεκτονική δημοσιογραφία του 1950 δεν απείχε πολύ από την ατμόσφαιρα που παρουσίαζε η διάσημη σειρά σχετικά με την ανερχόμενη επιχειρηματική σκηνή της εποχής και τις σχέσεις της με τη μαζική κουλτούρα και διαφήμιση.

Στο αρχιτεκτονικό περιβάλλον των ουρανοξυστών του Μανχάταν, οι συντακτικές ομάδες των πιο δημοφιλών αρχιτεκτονικών περιοδικών των ΗΠΑ, του Architectural Forum και του Architectural Record, αποτελούνταν από δύο τρίτα διαφημιστών και ένα τρίτο συντακτών. Καθημερινοί άντρες και γυναίκες, των οποίων κύρια ενασχόληση αποτελούσε η κοινωνικοποίηση και προσέλκυση αρχιτεκτόνων σε γραφεία, εστιατόρια και χώρους δεξιώσεων, ώστε να αποσπαστούν σημαντικές πληροφορίες και άδειες δημοσίευσης για τα τελευταία νέα στον διαρκώς ανερχόμενο χώρο της κατασκευής. Η δημοσίευση ενός έργου σε ένα από τα «glossy» αρχιτεκτονικά περιοδικά, είχε ως αποτέλεσμα τη μαζική προβολή του και την αντίστοιχη αναγνώρισή του. Σήμαινε ότι οι αναγνώστες-αρχιτέκτονες θα ακολουθούσαν πλήρως τις συγκεκριμένες σχεδιαστικές προτάσεις, και στην περίπτωση που ο προβεβλημένος αρχιτέκτονας εργαζόταν στο πλαίσιο μιας μεγάλης κατασκευαστικής εταιρείας, η επιλογή του από τους συντάκτες των εκδόσεων οδηγούσε σε προαγωγές, ανάληψη διοικητικών καθηκόντων σε επαγγελματικές οργανώσεις όπως το American Institute of Architects, ή θέσεις διδασκαλίας σε επώνυμα πανεπιστήμια.

Στην πραγματικότητα, πίσω από την αυλαία και τις σελίδες των περιοδικών, οι συντάκτες θεωρούσαν τους εαυτούς τους ανώτερους των αρχιτεκτόνων. Δεδομένου ότι η βιομηχανία της κατασκευής στη σύγχρονη εποχή επέβαλλε συνεχή ενημέρωση και διαρκώς ανανεωμένη τεχνική βελτιστοποίηση, τα περιοδικά ήταν τα κλειδιά της επιτυχίας, και οι συντάκτες αυτοί που «παίρνουν τους αρχιτέκτονες από το χέρι» για να τους διδάξουν τον νέο τους ρόλο. Ήταν οι μεσάζοντες για νέες επαφές, και πιο συγκεκριμένα για τη δημιουργία νέων αγορών. Έθεταν τους όρους του ανταγωνισμού και καθόριζαν τις σχεδιαστικές τάσεις ως οι «tastemakers», εκπροσωπούσαν επίσημα τους αρχιτέκτονες στις προσκλήσεις του Αμερικάνικου Κογκρέσου και εμφανίζονταν στις κυβερνητικές επιτροπές ως ειδικοί σε θέματα κατασκευών. Η θέση του αρχισυντάκτη των περιοδικών της εποχής αναφέρεται στις μεταξύ τους αλληλογραφίες ως «η κορυφή του επαγγέλματος»⁴, ενώ ο εκδοτικοί οργανισμοί διακήρυτταν ότι οι υπηρεσίες τους αφορούσαν την «πώληση» αρχιτεκτόνων.